

Пейо Яворов

Песен на песента ми

Най-сетне ти се връщаш, блуднице несретна,
с наведена глава –
при мене, тук, в самотност неприветна.
Надире не поглеждай с тъмните слова
на уплах и тревога –
аз всичко знам...
Но знай и ти: умряха там
и дявола, и бога.

Ела при мен. Ела у мен. Кажи ми:
къде не беше ти, къде не бях
подире ти и аз?
Зигзаги вред неуловими...
Къде от ревност не горях
и в летен зной, и в зимен мраз?

На труженик ли дрипав, гладно леден,
в прихлупената изба ти не бе –
и него ли, кажи, не лъга, беден,
за празник, въздух и небе?
В полето ли при селянина груби
не беше ти,
край него дни ли не изгуби,
сама осмяла своите мечти?
Из дебрите на тъмните балкани –
посестрима хайдушка – и над гроб
ти сълзи ли не рони, великани
оплакваша наравно с жалък роб?
И пред развратница ли с просешка боязън
за поглед и усмивка не рида,
и пред невинността ли дума на съблазън
безсрамно ти не шепна,
без срам остана навсега!

И ето че се връщаш уморена,
изплашена, отвърната, сломена.
...Уста пиянски не едни
в устата ти рубинови се впиха.
Ръце нечисти през ония дни
разплитаха, заплитаха, мърсиха
коприната на твоята коса.

В кървавите на кръвник обятия
нима веднъж се ти превива?
Разврата ли не чух невинността ти да осмива,
и невинността да те обсипва
с хули на проклетия?

И ето че се връщаш уморена,
напласена, отвърната, сломена.
Надире не поглеждай – няма жив
на мъртъвците сред тълпата:
едни остана там
безплътни през тишината
на спомена мъглив.

Разбойник същ, подире ти вървах
и питах аз:
какво тя мрази и обича?
Безсилен в ревност, силен в злобата си бях
и мислех аз:
какво я лъсти и увлича?
Гласа ти вредом стъпките ми заглуши.
Претърсвах аз,
претърсвах ги тогаз –
на миг пленените души.

Напразно търсих истина у тях,
създадена в лъжа и грях.
Напразно дирих и лъжата –
бог на вселената, душа в душата.
Страдание! Едно страдание безлично,
жалко, безразлично,
там негде по средата
на истината и лъжата...

И ей ме днес: погледай връх е – самота.
И те се върна, моя красота!
Че няма зло, страдание, живот
вън от сърцето ми – кивот,
където пепелта лежи
на всички истини-лъжи.
Че няма дух и няма вещь
вън от гърдите мои – пещ

на живия вселенен плам,
на цялата вселена храм.

И ти се върна! – празник ден...
Ще дъхна аз и с кървав пламък
ще пламне тук дърво и камък.
Бъди при мен – бъди у мен...
сред кървав пламък и през дим,
сред задух нетърпим,
небето в твоя поглед
дивно ще се отражава.
Душа за него ще копней!
Ти него гледай и ми пей
за хладния покой, за вечната забрава.

Сред пламъци и адски дим
ний двама с тебе ще горим,
красиви в мрачна грозота
и грозни в сяйна красота –
сред задух нетърпим,
в копнение за мир небесен,
ний двама тук ще изгорим,
ний двама с тебе, моя песен!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7077>]